

Arrest

nr. 349 778 van 3 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "*Palestina afkomstig*" te zijn, op 31 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat S. COPINSCHI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn uit Palestina, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)" van 17 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 28 september 2023 internationale bescherming werd verleend (AD, landeninformatie, stuk 1). In het document “aanvraag derde landen” van 17 mei 2024 wordt het antwoord opgenomen van de Griekse autoriteiten. Daarin wordt gesteld dat aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus werd toegekend op 15 maart 2022. Evenwel blijkt uit dit document ook dat verzoekende partij op 5 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland en dat haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 27 september 2026 (AD, landeninformatie, stuk 2), zodat kan aangenomen worden dat de vermelde datum 15 maart 2022 een administratieve vergissing betreft. Verzoekende partij betwist niet dat zij als vluchteling in Griekenland werd erkend en dat haar een Griekse verblijfsvergunning werd afgeleverd die geldig is tot 27 september 2026 en een Griekse reisdocument dat geldig is tot 21 oktober 2028 (AD, landeninformatie, stuk 2);

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Verzoekende partij heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en die door de verzoekende partij wordt bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De

hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstrekt deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden die verbonden zijn aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat zij mentale problemen heeft omwille van haar verblijf in Griekenland, het gebrek aan contact met haar familie en het verlies van meerdere familieleden (NPO, p. 2). Zij heeft last van slaapproblemen en depressieve gevoelens. Ter ondersteuning van deze verklaringen legt verzoekende partij een psychologisch attest voor (AD, documenten, stuk 1). Het door verzoekende partij neergelegde attest vermeldt enkel dat zij één afspraak heeft gehad met haar psycholoog, zonder enige andere informatie. Het attest bevat geen diagnose noch wordt hierin enige informatie verstrekt over de reden van de consultatie of de aard en ernst en oorsprong van de psychologische problemen waarmee verzoekende partij zou kampen laat staan over de vraag of verdere consultaties noodzakelijk worden geacht.

Verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij binnenkort tweemaandelijks nieuwe afspraken zou krijgen (NPO, p. 2-3), maar zij legde tot op heden geen psychologische attesten neer die deze opvolging kunnen aantonen.

Zij wijst in het verzoekschrift verder nog op het feit dat zij een Palestijnse vluchteling is en de huidige situatie in de Gazastrook.

Hoewel kan aangenomen worden dat de huidige situatie in Gaza waar mogelijk nog familie, vrienden en kennissen van haar (in erbarmelijke omstandigheden) verblijven een invloed heeft op het mentaal welzijn van verzoekende partij, volstaat het benadrukken van de huidige (oorlogs)situatie in Gaza niet om aan te tonen dat deze situatie dusdanige gevolgen heeft voor haar psychisch welzijn of dat zij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen

gelden verbonden aan haar status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Dit blijkt nergens concreet uit en wordt niet op overtuigende wijze aangetoond. Zij toont niet concreet aan dat zij actueel kampt met psychologische of medische problemen of andere elementen die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Verzoekende partij zet nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar belet om haar rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de omvang of draagwijdte van deze psychologische en medische problemen zou zijn of de impact ervan op haar mogelijkheden om haar rechten in Griekenland uit te oefenen. Uit het voorgaande blijkt niet dat verzoekende partij nood heeft aan een behandeling die in Griekenland niet voorhanden zou zijn en dat een (tijdelijke) onderbreking van deze zorg een nefaste invloed zal hebben op de zelfredzaamheid van de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico bestaat dat hij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de ADET van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 27 september 2026 (AD, landeninformatie, stuk 2). Uit de algemene informatie die voorligt, blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2024", september 2025, p. 235). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Het loutere feit dat zij niet langer over haar fysieke verblijfsvergunning zou beschikken omdat zij deze samen met haar paspoort vernietigd heeft, doet aan het voorgaande geen afbreuk (NPO, p. 7). De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar documenten kan bekomen in Griekenland en toont ook niet concreet aan dat zij er niet in zou slagen om de periode te overbruggen tussen het aanvragen en het effectief verkrijgen van het duplicaat van haar verblijfsvergunning, gelet op het feit dat zij geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie aantoont. Verder geeft verzoekende partij blijk van zelfredzaamheid. Zo in haar verdere reis door Europa te organiseren en is hier in België aan het werk (NPO, p. 13). Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij nog geen stappen ondernomen heeft om de aanvraag van een duplicaat op te starten, hoewel zij daardoor de te overbruggen periode zou kunnen inkorten (NPO, p. 7).

7. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken.

Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Zo blijkt dat zij slechts enkele maanden na het verkrijgen van haar beschermingsstatus en haar Griekse documenten, doorgereisd is naar België (NPO, p. 8). Zij kreeg haar Griekse documenten in december 2025 toen zij meerderjarig werd (NPO, p. 7).

Het is voor verzoekende partij op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar beschermingsstatus en haar Griekse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij slechts beperkte stappen ondernomen heeft om een leven uit te bouwen in Griekenland.

Verzoekende partij werkte in Griekenland slechts enkele dagen in het zwart in de bouwsector voor 25 euro per dag. Deze job had zij via Facebook gevonden (NPO, p. 10). Na het overlijden van een collega besloot zij die job te verlaten (NPO, p. 8). Zij verklaarde verder rondgevraagd te hebben aan mensen of zij organisaties kenden die haar konden helpen, maar niemand kon haar ermee helpen. Zij vroeg het ook aan de organisatie die voedsel voorzag, maar die vertelden haar dat zij haar daarmee niet konden helpen (NPO, p. 11). Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt echter dat zij toegang had tot Facebook en bijgevolg tot het internet. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij pogingen ondernomen heeft om online te zoeken naar organisaties die haar konden helpen of om op een andere manier contact te zoeken met hulporganisaties of overheidsinstellingen die haar zouden kunnen helpen in haar zoektocht naar werk of om zich in te schrijven bij een interimkantoor. De stappen die verzoekende partij gezet heeft om in Griekenland op legale wijze aan werk te geraken zijn eerder beperkt. Uit de algemene informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM)

krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21). Verzoekende partij bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud inderdaad dat zij in Griekenland over een AFM beschikte (NPO, p. 7 en 11). Verzoekende partij verklaarde verder ook een AMKA te hebben ontvangen, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift verklaart (NPO, p. 7 en 11). Waar verzoekende partij erop wijst dat naast de automatische de-activering van de AMKA na het verlopen van de ADET, er ook een de-activering kan plaatsvinden bij een onderbreking van het wettelijk verblijf in Griekenland, ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat de AMKA van verzoekende partij daadwerkelijk zou zijn gedeactiveerd. Verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat zij in Griekenland niet in staat zou zijn om haar AMKA te (her)activeren, indien deze zou zijn gedeactiveerd.

Daarnaast blijkt dat verzoekende partij, nadat zij tot december 2023 in het opvangcentrum verbleven heeft, een appartement kon huren tot eind januari 2024, samen met haar broer en anderen in Kreta, dat zij eruit werden gezet door de politie (NPO, p. 8 en 10) en dat zij vervolgens op straat verbleef tot 17 februari 2024 tot zij een baan vond in de bouwsector waar zij ook onderdak kreeg. Volgens de verklaringen van verzoekende partij nam zij ontslag op 25 februari 2024 nadat een collega stierf tijdens het werk. Hierna verbleef zij terug op straat tot zij op 27 maart naar Athene ging om haar paspoort op te halen en naar België vertrok (NPO, p. 8). Waar verzoekende partij verklaart dat haar online naar andere verblijfplaatsen zocht maar niets vond omwille van racisme, en zij aan alle Arabieren die zij tegenkwam vroeg naar huisvesting en werk, maar geen hulp kreeg en ook naar een organisatie zocht om haar te helpen maar geen hulp kon vinden (NPO, p. 10) blijkt uit de informatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat er zowel op Lesbos als op Kreta NGOs en hulporganisaties actief zijn die (erkende) vluchtelingen ondersteunen (AD, landeninformatie, stuk 3-7). Waar verzoekende partij verwijst naar een brief van Griekse NGO's van 19 november 2025 waarin de COI Focus, Aide aux Migrants bekritiseerd wordt, kan slechts worden vastgesteld dat deze brief niet wordt bijgebracht. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij er niet in slaagde om een organisatie te vinden die haar kon helpen in haar zoektocht naar huisvesting. Zij toont dan ook niet aan dat zij alle van haar te verwachten stappen ondernomen heeft om haar toegang tot onderdak te faciliteren.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt verder dat zij in Griekenland geen medische of psychologische hulp gezocht heeft (NPO, p. 11). De verzoekende partij, wiens ADET nog geldig is en een AFM en AMKA heeft ontvangen, toont niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood heeft aan medische en/of psychologische zorg, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Hierboven is immers reeds gebleken dat bij haar geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid, dat haar ADET nog geldig is en dat zij een AFM en AMKA heeft ontvangen. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden of dat dit het geval zal zijn in geval van terugkeer.

Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Door in de aanvullende nota te verwijzen naar de brief van RSA van 16 januari 2026 en de brief van de Europese Commissie, waaruit zij in beide gevallen citeert maar die zij niet toevoegt aan haar aanvullende nota doet zij geen afbreuk aan wat werd vastgesteld met betrekking tot haar individuele omstandigheden, met name dat zij slechts enkele maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland heeft doorgebracht, dat haar ADET nog geldig is tot 27 september 2026 en dat zij verklaarde een AMKA en AFM te hebben ontvangen en bijgevolg over de nodige documenten beschikt om legaal te werken in Griekenland en dat zij geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie omwille van ernstige medische of psychologische problemen of andere specifieke elementen eigen aan verzoekende partij, aantoon. Zij weerlegt hiermee niet dat zij redelijkerwijze in staat kan worden geacht om haar rechten als statushouder in Griekenland met een ADET die geldig is tot 27 september 2026 en een AFM die niet voor deze datum wordt gedeactiveerd, te doen gelden en de moeilijkheden waarmee zij als terugkerende statushouder gedurende een zekere periode kan worden geconfronteerd, waaronder het (eventueel) heractiveren van een AMKA en het bekomen van een AMA bij een eerste (legale) tewerkstelling, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en

negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verzoekende partij maakt tijdens het persoonlijk onderhoud gewag van racisme in haar zoektocht naar werk en huisvesting (NPO, p. 12). Hoewel dit ten zeerste betreurenswaardig is, kan hieruit niet blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollèges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Verzoekende partij verwijst in haar aanvullende nota nog naar en citeert uit algemene informatie inzake de situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming. Zij verwijst in haar aanvullende nota naar een brief d.d. 19 november 2025 opgesteld door een tiental afgevaardigden van Griekse organisaties die bijstand verlenen aan vluchtelingen of op dat terrein werkzaam zijn, gericht aan het CGVS, waarin zou gesteld worden dat de informatie in voormelde "COI FOCUS GRECE Aide aux migrants" van 25 juli 2025 niet (langer) correct is. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar dit rapport en dit heden ook niet voorligt. Ook de brief van de Griekse NGO's waarnaar zij verwijst wordt niet toegevoegd aan de aanvullende nota.

Waar zij nog stelt dat de ge-update versie van de COI Focus, Aide aux Migrants van 6 januari 2026 een "slecht gekuiste versie" is waarbij aan de kritiek van de Griekse NGO's wordt voorbijgegaan, kan dit evenmin afbreuk doen aan bovenstaande analyse.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie over de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond en verzoekende partij blijft in gebreke dit te doen.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke

aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Verzoekende partij lijkt geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.”

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 28 mei 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1855 legt de eed af en tolkt Arabisch.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer. Er wordt hierin verwezen naar stukken die tijdens deze zitting in andere zaken reeds neergelegd zijn, maar ze worden niet toegevoegd aan de aanvullende nota.

De advocaat benadrukt dat verzoeker op 28 september 2023 erkend werd als vluchteling en dat zijn ADET dus vervalft op 27 september 2026. Dit is problematisch voor verzoeker aangezien dit nog slechts enkele maanden is. Er is de welgekende problematiek met de verlenging van een ADET, wat meer dan een jaar in beslag kan nemen. In tussentijd is er geen toegang tot basisrechten. Bovendien verblijft verzoeker sinds 2024 in België en heeft hij hier een sociaal netwerk kunnen opbouwen. Hij heeft geen linken met Griekenland die hem daar zouden kunnen helpen. Er kan niet meer uitgegaan worden van het wederzijds vertrouwensbeginsel. De bescherming die hij in Griekenland gekregen heeft, zal bij een terugkeer niet effectief zijn. Er doet zich een problematiek voor met toegang tot medische zorgen, huisvesting en tewerkstelling bij gebrek aan een geldige ADET, AFM en AMKA.

Verzoeker verklaart dat hij Griekenland heeft verlaten door de catastrofale omstandigheden waarin hij leefde. Hij had geen huis, geen begeleiding, geen zorg van de autoriteiten en werd aan zijn lot overgelaten. Hij was 17 jaar toen hij in Griekenland aankwam en toen hij 18 jaar werd, werd hij uit het opvangcentrum gezet en werd er tegen hem gezegd dat hij voor zichzelf moest zorgen. Hij had gevraagd of ze hem tijdelijk langer opvang konden geven in het centrum, maar dat was niet mogelijk. Hij vroeg hen of ze hem aan werk konden helpen om huur te kunnen betalen maar dat was ook niet mogelijk dus hij heeft geen enkele steun of begeleiding gehad van de autoriteiten. Hij heeft lang gezocht naar werk, maar hij kon helaas geen geschikt werk vinden. Hij heeft wel een paar dagen zwaar en gevaarlijk werk gedaan, maar toen is er een groot metaal stuk gevallen op een collega die hierdoor is gestorven en toen was hij bang. De werkgever heeft toen gelogen tegen de politie dat deze persoon niet bij hem werkte en dat hij een voorbijganger was waardoor hij niet verantwoordelijk gesteld werd. Toen verzoeker aan de werkgever vroeg waarom hij gelogen had tegen de politie, bedreigde hij hem en zei dat hij moest zwijgen. Daarnaast was deze job ook slecht betaald en was verzoeker nog jong. Door al deze omstandigheden heeft verzoeker Griekenland verlaten en is hij naar België gekomen. Sinds zijn komst naar België voelt hij zich veilig. Hij werkt op dit moment en heeft zijn eigen plek om te wonen. In Griekenland leefde hij als een zwerver. Verzoeker heeft hier in België psychologische hulp gevraagd en hij mocht drie keer naar een psycholoog gaan, maar dan heeft deze geweigerd hem verder te behandelen. Hij snapt niet waarom. Verzoeker heeft een andere psycholoog gezocht in de buurt van het

opvangcentrum, maar de meesten zeggen hem dat zij hem niet kunnen behandelen omdat zij niet gedekt worden door Fedasil. Verzoeker wist niet wat hij nog moest doen en is gestopt met zijn psychologische behandeling omdat hij niemand vond die bereid was om hem te helpen, ondanks dat hij er wel nood aan heeft omdat hij zijn familie verloren heeft in Gaza. Al zijn familieleden die nog in Gaza waren zijn gedood in de oorlog. Hij kon hen niet bereiken vanaf december en in juli kwam hij erachter dat ze allemaal overleden waren. Zij waren met negen thuis, zeven familieleden zijn gedood, hij heeft enkel nog 1 broer hier in België. Zijn broer zit ook nog in procedure voor de Raad. Zij broer krijgt wel psychologische hulp. Het is voor verzoeker niet mogelijk om ook bij die psycholoog te gaan want zijn broer werd doorverwezen door een organisatie om deze hulp te krijgen en daarom is het bij hem wel gelukt. Er is een lange wachtlijst waardoor het voor verzoeker niet mogelijk is. Verzoeker werkt wel. Hij heeft geen andere keuze, ook al is hij psychologisch niet in orde. Het leven gaat door en hij moet doorzetten.”

5. De advocaat van verzoekende partij benadrukt ter terechtzitting dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoekende partij verstrijkt op 27 september 2026, hetzij binnen enkele maanden en op de lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunningen van statushouders in Griekenland en het gebrek aan toegang tot de rechten verbonden aan hun internationale beschermingsstatus tijdens deze periode zoals ook blijkt uit de landeninformatie. Verzoekende partij benadrukt dat zij minderjarig was toen zij in Griekenland aankwam, dat zij getracht heeft werk te vinden maar enkel een job in het zwart kon vinden die zij na enkele dagen niet meer kon voortzetten nadat een collega was overleden, dat zij zeven familieleden in Gaza verloren heeft en dat zij na drie sessies bij een psycholoog in België plots geen psychologische ondersteuning meer kon krijgen terwijl zij daar wel nood aan heeft. Zij wijst in dit verband op het gegeven dat haar ouders en broers en zussen die nog in Gaza waren, allen zijn omgekomen.

5.1. In de beschikking van de Raad werd reeds gewezen op de precare levensomstandigheden waarin terugkerende statushouders in Griekenland kunnen terecht komen.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit het geheel van de informatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigen van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland te doen gelden, zoals deze voortvloeien uit Verordening (EU) 2024/1347 en die hen toegang verschaffen tot basisvoorzieningen, zoals toegang tot werk, huisvesting, gezondheidszorg, en sociale zekerheid en sociale bijstand.

Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit

van een AFM, al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale voorzieningen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform 'Taxisnet' (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en verlengen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Het al dan niet hebben van een geldige ADET is immers een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land. Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen en de huisvesting.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd. Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland ernstig en moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de behandelingsduur van de procedures voor de afgifte of verlenging van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale uitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *"wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen"*

waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De voormelde landeninformatie over de situatie van statushouders in Griekenland volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precarie situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Hierbij moet nog aan worden toegevoegd dat, wat deze individuele omstandigheden verder betreft, de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADDET is verstrekt deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld, alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

5.2. De advocaat van verzoekende partij benadrukt ter terechtzitting dat de Griekse verblijfsvergunning van verzoekende partij verstrijkt op 27 september 2026, dus al binnen enkele maanden en wijst op de lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunningen van statushouders in Griekenland en het gebrek aan toegang tot de rechten verbonden aan hun internationale beschermingsstatus tijdens deze periode zoals ook blijkt uit de landeninformatie. Verzoekende partij benadrukt dat zij minderjarig was toen zij in Griekenland aankwam, dat zij getracht heeft werk te vinden maar enkel een job in het zwart kon vinden die zij na enkele dagen niet meer kon voortzetten nadat een collega was overleden, dat zij zeven familieleden in Gaza verloren heeft en dat zij na drie sessies bij een psycholoog in België plots geen psychologische ondersteuning meer kon krijgen, maar nooit heeft begrepen waarom terwijl zij daar wel nood aan heeft. Zij wijst in dit verband op het gegeven dat haar ouders en broers en zussen die nog in Gaza waren, allen zijn omgekomen.

5.3. De vaststelling dat verzoeker als statushouder voor zijn vertrek uit Griekenland zich niet in een situatie van verregaande materiële deprivatie bevond, sluit niet uit dat er actueel een ernstig risico daartoe aannemelijk wordt gemaakt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt immers dat de beoordeling of de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het al dan niet hebben van een geldige ADET, AFM en AMKA is een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken van één van deze documenten dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Hierboven werd reeds vastgesteld dat wat de individuele omstandigheden van een statushouder in Griekenland betreft de recente wetwijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken en dat ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs lijken te verhinderen.

5.3. Vooreerst nagegaan te worden of verzoeker al dan niet specifieke elementen aanbrengt waaruit voor hem een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het Hof van Justitie heeft niet heeft gedefinieerd welke elementen een *“bijzondere kwetsbaarheid”* vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij *“vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de Richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de *“Algemene bepalingen”* in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld *“Kenmerken van de internationale bescherming”*, als volgt luidt: *“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn”*.

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord *“zoals”* en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

In dezelfde zin bepaalt artikel 20, lid 4 van de Verordening (EU) 2024/1347: *“Wanneer bij de toepassing van dit hoofdstuk wordt vastgesteld dat een persoon bijzondere behoeften heeft, bijvoorbeeld omdat het gaat om een minderjarige, een niet-begeleide minderjarige, een persoon met een handicap, een oudere, een zwangere vrouw, een alleenstaande ouder met een minderjarig of meerderjarig kind ten laste, een slachtoffer van mensenhandel, een persoon met een ernstige ziekte, een persoon met een geestesziekte of een persoon die folteringen heeft ondergaan, is verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld is blootgesteld, houden de bevoegde autoriteiten rekening met die bijzondere behoeften”*.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in haar hoofde een *“bijzondere kwetsbaarheid”* aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ongeacht enige persoonlijke doelbewuste keuze, moet rekening moet worden gehouden met elementen die niet worden betwist en moet in het kader van een toekomstgerichte beoordeling, rekening houdende met alle gegevens van de zaak en verzoekers individuele omstandigheden worden nagegaan of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.

5.2. In de beschikking van de Raad werd gesteld dat bij verzoekende partij geen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalt dat zij mentale problemen heeft omwille van haar verblijf in Griekenland, het gebrek aan contact met haar familie en het verlies van meerdere familieleden. Verder wordt ook overwogen dat het neergelegde psychologisch attest enkel vermeldt dat zij

één afspraak heeft gehad met haar psycholoog zonder enige andere informatie en dat zij verklaarde dat zij binnenkort tweemaandelijks afspraken zou krijgen maar geen dergelijke psychologische attesten voorlegde.

Uit het administratief dossier blijkt dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS plaatsvond in april 2025 en dat zij toen verwees naar het gebrek aan contact met haar familie in Gaza en dat zij het daardoor moeilijk had. Ter terechtzitting zet verzoekende partij uiteen dat zij in december het contact met haar familie verloren had en dat zij in juli te weten kwam dat zeven dichte familieleden (ouders, broers en zussen) omgekomen waren door de oorlog in Gaza. Zij verklaart ook dat zij drie consultaties kreeg met een psycholoog maar dat dit stopte en dat zij niet begrijpt waarom. De Raad stelt vast dat geen stukken voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij trachtte om verder psychologische begeleiding te krijgen nadat haar was meegedeeld dat de psychologische ondersteuning die zij kreeg na de derde consultatie werd stopgezet. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij of haar advocaat het CGVS en de Raad hiervan niet op de hoogte brachten, dient te worden vastgesteld dat de informatie over de dood van al haar familieleden in Gaza niet voorlag op het ogenblik van de bestreden beslissing en de beschikking van de Raad en hiermee ook geen rekening kon worden gehouden.

Hoewel geen objectieve stukken voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekende partij actueel psychologische bijstand geniet, kan geen abstractie worden gemaakt van de extreem moeilijke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt na het verlies van niet minder dan zeven familieleden in Gaza, waarover zij pas informatie kreeg na het persoonlijk onderhoud. In de beschikking van de Raad werd reeds gewezen op het feit dat kan worden aangenomen dat de situatie van zijn familieleden in Gaza een invloed heeft op zijn mentaal welzijn.

Gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak en de informatie die nu voorligt over het verlies van haar familieleden, kan *in casu* in de huidige stand van zaken niet langer worden uitgesloten dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zelfstandig functioneren aantast.

Bovendien verklaart verzoekende partij dat zijn broer, waarbij hij in Griekenland tijdelijk verbleef nadat hij meerderjarig was geworden, in België een verzoek om internationale bescherming deed dat eveneens onontvankelijk werd verklaard omdat hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland en hiertegen beroep aantekende bij de Raad en momenteel wel psychologische bijstand krijgt. Verwerende partij is niet verschenen zodat zij niet kan worden bevraagd over de stand van zaken in de procedure van de broer van verzoekende partij. Evenwel kan in de huidige stand van zaken er niet zonder meer vanuit gegaan worden dat verzoekende partij nog voldoende zelfredzaam in Griekenland kan geacht worden of zou kunnen terugvallen op de steun van zijn nog enige overblijvende familielid om de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder wiens Griekse verblijfsvergunning binnen iets minder dan drie maanden verstrijkt, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden. Uit de meest recente landeninformatie blijkt dat de verlenging van de ADET in veel gevallen zes maanden tot een jaar kan in beslag nemen, dat de AMKA automatisch gedeactiveerd wordt bij het verstrijken van de geldigheid van de ADET en dat de geldigheidsduur van de AFM verstrijkt van zodra de geldigheid van de ADET verstrijkt zodat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker gedurende een lange periode niet over een geldige ADET, AFM en AMKA kan beschikken, wat noodzakelijk is onder meer om toegang te krijgen tot de reguliere arbeidsmarkt.

Er kan gelet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de indicaties van een bijzondere kwetsbaarheid zoals deze mogelijk voortvloeit uit de door verzoekende partij verstrekte informatie over het verlies van zijn familieleden in Gaza die niet voorlag op het ogenblik van het opstellen van de beschikking van de Raad, niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker in staat kan worden geacht om de moeilijkheden waarmee hij als terugkerende statushouder geconfronteerd kan worden, het hoofd te bieden zonder in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Hierboven werd reeds besloten dat bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van statushouders in geval van terugkeer naar Griekenland, wat de individuele omstandigheden van de verzoeker betreft, de recente wetwijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de actuele landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp, (ii) de administratieve obstakels waarmee verzoeker kan worden geconfronteerd bij terugkeer, zoals de obstakels bij het verlengen van zijn Griekse verblijfsvergunning die binnenkort verstrijkt alsook het gebrek aan toegang tot gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en sociale bijstand dat ermee gepaard gaat (iii) zijn aankomst als minderjarige in Griekenland en beperkte ervaring met Griekse administratie als net meerderjarige statushouder, (iv) de specifieke omstandigheden van verzoekende partij als gevolg van het verlies van zijn naaste familieleden in Gaza; kan niet langer uitgesloten kan worden dat bij verzoekende partij sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar verhindert haar rechten als statushouder in Griekenland ten volle te doen gelden, acht de Raad een

verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland aangewezen.

Op basis van het voorgaande kan in deze stand van zaken immers niet worden uitgesloten dat verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, omwille van haar bijzondere kwetsbaarheid, kan terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Er dringt zich een verder en gedegen onderzoek op naar de door verzoekende partij aangevoerde elementen die haar desgevallend zouden (kunnen) verhinderen om haar rechten afdoende te doen gelden, verbonden aan de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland, en/of waardoor zij zou kunnen worden blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

Zoals reeds aangehaald blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker om internationale bescherming in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

Gelet op bovenstaande vaststellingen oordeelt de Raad dat in de huidige stand van zaken niet kan worden bevestigd dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° lid van de Vreemdelingenwet zijn vervuld.

6. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 2.60, § 2 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dezelfde draagwijdte heeft als oud artikel 39/2 § 1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet (Wetsontwerp betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl. St.*, Doc. 1399/001, p. 146).

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven en de argumenten van de commissaris-generaal die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en geacht wordt in te stemmen, niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 juli 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET